

žiteli), neboť jde o částky, ke kterým exekut byl podle zákona (cit. § 270. odst. 1.) povinen. Opomněl-li však berní úřad (!) přihlášku vykonati, není tím nárok státu na nepřihlášené nedoplatky na daně domovní, za běžný rok, v němž dražba byla provedena, ztracen. Nedoplatky ty sice nemůže již požadovati z nejvyššího podání (v přednostním pořadí), může však jejich zaplacení požadovati na vydražiteli jako na přímém poplatníkovi. Tento má proti předchůdci civilně právní nárok na náhradu toho, co za něho byl mcen zaplatiti. Stát tu ovšem nemůže brát zřetel na to, že snad předchůdce mu nemůže platiti, poněvadž jest nemajetným. Měl se (vydražitel) před převodem přesvědčiti, zda předchůdce splnil svoji daňovou povinnost podle § 270. odst. 1. a při dražení s případným nedoplatkem daně počítati.

Nemluvme vůbec o předpisech exekučního řádu, který jest lex specialis a podle názoru ministerstva financí by neplatil vůbec, ač ony dříve vydané předpisy (120/2 zák. o přímých daních) jsou znění tak povšechného, že na př. korigovány jsou již ř. 265/4 a 266 téhož zákona, necitujeme vůbec žádné zákonné ustanovení — ale prosím z docela laického hlediska. Opomněl-li berní úřad (přes to, že musí býti včas vyrozuměn!) není za škodu tímto opomenutím vzniklou, za onen vytrvalý, každému burcování vzdorující »úřední spánek« — odpovědným onen zaspavší úředník — nýbrž budoucí vydražitel! Ten má proti exekutovi civilně právní nárok, o němž výnos sám předem říká, že mu nic platen nebude. Ale za to stát ovšem zřetel bráti nemůže — ač onoho nedbalého úředníka neustanovil onen vydražitel, nýbrž stát! Vydražitel měl se před převodem přesvědčiti, zda předchůdce splnil svoji daňovou povinnost! Ale jak, když máme v zákoně o přímých daních ustanovení § 329 — jako jedině a to praví, že poplatník má právo nahlédnouti u vyměřovacího úřadu (tedy berní správy, ne u berního úřadu!) do svých příznání a jinakých (tedy zase svých) podání a činiti si z nich výpisy do oznámení o uprázdnění a opětovném pronájmu, ostatní ustanovení týkají se daně důchodové a všeobecné výdělkové, a zástupců samosprávných svazků. Že jest poplatník oprávněn nahlédati i do cizích příznání k daní činžovní praví pouze zpráva rozp. výboru str. 467 — ale to jen »aby to nebylo službě na závadu«.

Tohle všechno jsou ale jen příznání. Poplatník tedy vůbec nemá práva nahlížeti do cizích daňového konta u berního úřadu, a měl-li se podle ministerského výnosu o nedoplatku přesvědčiti, měl také ministerský výnos uvést, na základě jakého předpisu si takové nahlédnutí vůbec může vymoci.

Ochota berního úředníka? Ano, musí se přiznat, že berní úředníci jsou většinou opravdu ochotní. Ale nezapomínejme, že citovaný výnos má na mysli takový »berní úřad« (tedy berního úředníka) který opoměl vykonati přihlášku, k níž byl vyzván a dle zákona povinen. Bude ten dělati nějakou ochotu, neplní-li ani svoji povinnost?

A dejme tomu, že i taková nemožnost stane se možností. Před dražbou všichni dražitelé svažně pojedou přes 2 okresy, kolem jednoho berního úřadu, k tomu svému. Tam — ovšem jen v den pro strany — po řadě budou se dotazovati, kolik je dluhu na daní činžovní. Úředník — zcela trpělivě, bude to vysvětlovati prvním, druhému, atd. dejme tomu i desátému. (Řekí jsem shora, že předpokládám, že nemožnost stane se možností). Dražitelé odjedou zase domů, v den dražby dostaví se k soudu exekučnímu a sborově přednesou, že navrhnou, aby se při dražení s případným, jim soukromě známým nedoplatkem daňovým per Kč h počítalo. Na to jim soudce musí vysvětliti, že dle znění ř. 172/4 exekučního řádu na takové oznámení přihlížeti nemůže a že není povinen vyšetřovati tuto věc z povinnosti úřední.

Nebylo by mnohem lepší, jednodušší a správnější, kdyby open ministerský výnos za slovy: »Opomněl-li však berní úřad přihlášku vykonati . . .« pokračoval »ručí za případný nedoplatek této daně úředník, opomenutí zaviniví, případně více úředníků in solidum?« Jistě by se pak tento dodatek v praxi vůbec neuplatňoval, protože by každý, jehož se může týkat, se měl náramně na pozoru.

Ale takto je přímo premií pro úřední liknavost. Dokonce dává nepřímou i návod, jak se má obměškaný úředník vyhnouti úřední důlce. Žádné hlášení nedbalosti nahoru. Prostě vybrat od vydražitele. Daňové konto bude v pořádku, stát škody neupřel, obměškaný úředník není nepořádným. Má svoje konta v pořádku.

JUDr. A. KOZÁKOVÁ, Praha:

K výkladu § 123 notářského řádu.

(O způsobilosti náměstka k úřadování ve vlastních záležitostech zastupovaného notáře.)

§ 125 notářského řádu má toto znění: »Náměstek má na místě notáře zastávati všechny obor jeho úkonův a pokračovati v jeho rejstříku jednacím i seznamech.

Notářské listiny podpisuje jako »náměstek«, odvolaje se vždy k dekretu o svém ustanovení.

Není-li sám notářem, má užívati úřední pečeti notáře, jehož zastupuje.

Nařízení pro notáře daná vztahují se také k náměstkovi; zejména jest dozor a disciplinárnímu řízení podroben právě jako notářové.

Pokud substitutec trvá, není zastoupenému notáři dovoleno, aby sám vykonával notářské úkony úřední.

Dle výkladu Šedivova k tomuto ř. (str. 266) »muže náměstek notáře bez závady a platně prováděti notářské úkony, týkající se osoby nebo zájmu zastupovaného jím notáře (může tedy na př. ověřiti podpis onoho notáře, nebo ověřiti podpis dlužníka na úpisu pro notáře toho vydaném), neboť substituovaný notář a jeho náměstek jsou zcela různé osoby, a nelze tedy říci, že tím náměstek provádí úkon ve své vlastní záležitosti.«

Tomuto výkladu odpovídala i stálá praxe notářská, i stálá praxe všech soudů v RČS, a stejně též i judikatura rakouská. Překvapí proto jistě celý stav notářský stanovisko, jaké zaujal Nejvyšší soud k výkladu tohoto ř. a, které jest naprosto odchylné jak od judikatury rakouské, tak i od stávající praxe.

Písatelka tohoto článku ustanovena byla krajským soudem civilním v Praze náměstkem notáře Dra. J. H., u něhož zapsána jest jako kandidátka notářství. V této své funkci jako náměstek notáře sepsala notářský spis o zřízení společnosti s ručením obmezeným, jejímž jedním ze společníků byl též ji substituovaný notář. Krajský soud obchodní v Praze zapsal na základě tohoto notářského spisu — jak se dalo také očekávati — společnost s r. o. do obchodního rejstříku. Proti zápisu této společnosti s r. o. podala však Česká finanční prokuratura v Praze rekurs k vrchnímu soudu, který rekursu usnesením ze dne 26. září 1954 č. R IV 714/54 vyhověl z těchto důvodů: »Ze snímku notářského spisu o zřízení s ručením obmezeným sepsaného jest zřejmo, že společnost tato zřízena byla Drem. J. H., notářem, a Ing. M. B., a že notářský spis byl sepsán Dr. Andělou Kozákovou, kandidátkou notářství, a náměstkem notáře Dra. J. H., dekretem krajského soudu civilního v Praze ze dne ustanoveným. Náměstek notáře všechna jednání notáře obstarává na místě jeho (§ 125 zák. č. 75/76 ř. z.), a proto uvedený notářský spis sepsaný náměstkem notáře Dra. J. H., sluší pokládati za jednání tohoto.

Avšak notářský spis, kterým notář sám zřizuje společnost s ručením obmezeným tento notář sepsati nesmí, tudíž také ne náměstek ve věci svého člena (§ 55 cit. not. ř.), a listina uvedená přes to zřízená, nemá moci veřejné listiny.

O smlouvě společenské nebyla zřízena notářská listina, listina předložená předpisům zákona nevyhovuje (§ 3. odst. 1. čís. 1. a 4., 5. odst. zák. č. 58/06 ř. z.) a proto podle ní zápis do obchodního rejstříku povoliti nelze (§ 9. odst. 1., 2. ř. č. 1. a č. 2. cit. zák.), jinak by usnesení bylo zmatečné (§ 43 a 87 téhož zákona).

Prvý soud měl zkoumati i úplnost a zákonitost přihlášky a společenské smlouvy a předpoklad zápisu (§ 11 téhož zákona).

Napadené usnesení zákona pro nedostatek notářské listiny nevyhovuje, pročez bylo stížnosti důvodně vyhověno a změnou usnesení přihlášku k zápisu zamítnouti.

Proti tomuto usnesení podala samozřejmě společnost s r. o. dovolací stížnost k Nejvyššímu soudu, uvádějíc v ní toto:

1. Naříkané usnesení správně praví, že náměstek notáře obstarává všechna jednání notáře na místě něho. Tomuto ustanovení dává však mylný výklad, tvrdě v konkrétním případě, že notářský spis, sepsaný náměstkem notáře Dra. J. H. JUDr. A. K-ovou sluší pokládati za jednání notáře JUDr. J. H. Tento názor je však naprosto mylný. Náměstek notáře není, jak nesprávně vrehní soud má za to »alter ego« zastupovaného notáře, nýbrž jest osobou od notáře, kterého zastupuje, naprosto rozdílnou. Náměstek neřídí jménem notáře, nýbrž dle výslovného ustanovení zákona (§ 125 not. řádu) na místě něho. Není tedy náměstek zmocněncem notářovým, jako na př. substitut advokátův, nýbrž pravomoc notářova náměstka a jeho »publica fides« přechází na něho přímo ex lege jeho ustanovením příslušným krajským soudem, nikoliv na základě mandátu substituovaného notáře. Notář a jeho substitut nejsou jeden vůči druhému ani sub- ani koordinováni, nýbrž se navzájem vylučují; jsou tedy vůči sobě osobami naprosto cizími. Na téměř notářství může úřadovati pouze jeden z nich, buď notář nebo náměstek. Ustanovením substituta přestává býti notář osobou veřejné důvěry požívající, a dle výslovného znění zákona není mu dovoleno po dobu substituce, aby sám vykonával notářské úřední výkony (§ 125 not. ř. posl. odst.). Muže tedy náměstek, jsa osobou od substituovaného notáře naprosto rozdílnou, bez závady a platně prováděti notářské úkony, týkající se osoby nebo zájmu zastupovaného jím notáře. (Viz rozh. vrch soudu ve Vídni ze dne 1. XII. 1885 č. 18.804 N. Z. 1887/55).

2. Poněvadž pro kandidáta notářství platí podle § 125 not. ř. stejné předpisy jako pro notáře, nemůže proto padati v úvahu vůbec rozdíl, zda notář substituuje kandidát notářství u něho zaměstnaný nebo notář jiný. Ze kandidát notářství používá i pečete zastupovaného notáře, je věci vedlejší — nemá své vlastní (§ 125 not. ř., odst. 5). Je nepochybné, že notář může prováděti notářské úkony pro svého kandidáta notářství, proč by tedy tento nemohl jako substitut prováděti notářské úkony pro notáře, kterého substituuje?

Dovolací stížnost poukázala také na stávající praxi notářskou i praxi všech soudů v RČS., jakož i na judikaturu rakouskou.

Pokud jde o § 55 not. ř. v usnesení vrchního soudu citovaném, namítala dovolací stížnost, že v šu tom jsou přesně vyjmenovány případy, kdy notář nemůže notářský úkon předsevzítí, a že případy ty vyjmenovány jsou taxative, a nelze je extensivním výkladem rozšiřovati na případy substituce, na které by byl jistě zákonodáre expressis verbis pamatoval. V konkrétním naříkaném případě není mezi náměstkem a substituovaným notářem žádný z případů v šu 55. not. ř. uvedených.

Nejvyšší soud však usnesením ze dne 5. ledna 1955 R I 1508/54 této dovolací stížnosti nevyhověl z těchto důvodů: »Nejvyšší soud v rozhodnutí číslo 5416*) sb. n. s. zaujal sta-

*) Čís. 5416: Za opatrovníci dědice nelze stanovit notářovu choť, iřebas pozůstalost projednával notářův substitut. (Rozh. ze dne 22. ledna 1924, R II 1/24.)

Pozůstalost po Františce R—ové v P. projednával notář B. ze Z. jakožto substitut P—ského notáře L—a. Pozůstalostní soud určil opatrovníci nezvěstného dědice manželku notáře L—a. Rekursní soud usnesením zrušil a vrátil věc prvému soudu k novému jednání.

Důvody: Soudce je vyloučen z vykonávání soudeovského úřadu v občanských věcech právních, v nichž vystupuje jako strana jeho manželka (§ 20 čis. 2 j. n.). Dle soudní praxe platí též důvod vylučovací, týká-li se poměr příbuzenství nebo švakrovství i jen zmocněnce stran. Byla-li tedy v tomto případě manželka soudního komisaře povolána k úřadu opatrovníckému, je tím zákaz šu 20. j. n. porušen (důvod zmatečnosti).

novisko, že náměstek notářův, který má podle šu 125 not. řádu předsebráti na místě notáře všechny jeho úkony a má dále vésti jeho jednací rejstříky a záznamy, i když samostatně vede notářskou agendu, reprezentuje notáře a jest považovati úkony náměstka notáře za úkony samého notáře.

Dovolací soud nemá důvodu, aby se od uvedených zásad odchýlil v souzeném případě, zejména když náměstek notářův, nejsa samostatným notářem, musil při něm použiti podle 5 odst. šu 125 not. řádu na notářském spise úřední pečeti notáře Dra. J. H., jež tvoří podstatnou část notářského spisu (§ 68 lit. h) not. ř.). Právem proto rekursní soud se zřetelem na předpisy šu 55 not. řádu neuznal notářský spis sepsaný náměstkem notáře Dr. A. K. o smlouvě společenské, uzavřené mezi notářem Dr. J. H. a Ing. M. B. za způsobilou listinu, aby na jejím základě mohl býti povolen zápis společnosti do obchodního rejstříku z hlediska šu 4. odst. 5. a šu 9. čislo 1. zákona č. 58/06 ř. z., třeba že zevně hověla předpisům šu 68 not. řádu.

Byla tedy věc správně posouzena rekursním soudem, a důvody napadeného usnesení nebyly vyráceny vývodů dovolacího rekursu.

Pisatelka tohoto článku, přes to, že byla a jest přesvědčena o správnosti svého názoru, totiž že náměstek jest od notáře, jehož zastupuje, osobou naprosto rozdílnou, a že bez závady může platně notářské úkony, týkající se osoby nebo zájmu zastupovaného jím notáře prováděti, požádala o posudek v této věci jako odborníka pana univ. prof. Dra. Václava Horu, který se vzácnou ochotou sdělil jí svoje stanovisko. Pro zajímavost uveřejňuje celý jeho posudek:

»Tážete se mne na mínění o poměru notářského substituta k substituovanému notáři. Je mi velmi milé, mohl-li prohlásiti, že souhlasím zcela s názorem Vaším. Slova šu 125 odst. 1. not. řádu »na místo« lze vykládati jen v souvislosti s posledním odstavcem téhož šu. Tedy tak: Poněvadž substituovaný notář po dobu substituce sám notářské úkony vykonáváti nesmí, koná je na jeho místě substitut. Ale koná je svým jménem, nikoliv jménem toho, na jehož místě je a pod svou vlastní zodpovědností. Nemohu naprosto souhlasiti s názorem, že substitut reprezentuje notáře a že úkony notářského substituta považovati jest za úkony notáře samého. Věta tato jistě není domyšlena. Byla-li by správná, musela by míti platnost obecnou ve všech případech substituce. A tu myslím, že sotva bude lze vážně tvrditi, že úkony substituta ustanoveného podle šu 119 not. řádu notáři zemřelému nebo sesazenému považovati jest za úkony notáře samého. A jak se vypořádáti při tomto výkladu s šem 55 not. řádu? Musí se notářský substitut zdržovati notářských úkonů ve všech případech, kdy jde o osoby příbuzné notáři, a na jehož místě působí, a nemusí se zdržovati těchto úkonů, jde-li o jeho vlastní lidi? Názor Nejvyššího soudu by k tomuto důsledku — podle mého mínění nemožnému — musel konec konců přivést.«

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody: Dle předpisu čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921 čis. 161 sb. z. a n. přísluší provésti pozůstalost notáři v P. jako soudnímu komisaři a nikoli, jak stěžovatel mylně se domnívá, notářství v P., jak soud prv. stolice patrně omylem napsal. Z toho plyne, že k projednání pozůstalosti po Františce R—ové v P. dne 14. července 1925 zemřelý povolán byl jedině notář L. v P. Dle šu 125 not. řádu má notářův substitut na místě notáře všechny jeho úkony předsevzítí, a jeho jednací rejstříky a záznamy dále vésti. Z toho plyne, že notářův substitut, i když samostatně vede notářovu agendu, tohoto reprezentuje a že úkony notářského substituta považovati jest za úkony notáře samého. V důsledcích toho přes to, že pozůstalost po Františce R—ové neprojednal notář L. osobně, nýbrž jeho substitut notář B. ze Z., neměla choť notáře L—a opatrovníctví nezl. syna zůstavitelčina syna Jaroslava R—a býti ustanovena a s ní pozůstalost substitutem notáře L—a býti projednána. Když se tak stalo, byl tím předpis šu 20. j. n. porušen a soud rekursní správně pro tuto vadu usnesením okresního soudu v P. jakož i řízení ml. předcházející zrušil a soudy prv. stolice nové projednání pozůstalosti nařídil.

Ponevadž se jedná o vec eminentne dôležitou pro celý stav notársky, považuje podepsaná za svoji povinnosť predložiť jej notárskej verejnosti, doufajúc, že snád v inom konkrétnom prípade Nejvyšší soud přikloní se ke stanovisku námi hájenému. Jeho správnosť podepiera jest i posudkom univerzitného profesora — jedného z nejskvclejších odborníkov.

Nová doručovacia prax.

Obvodní a obecní notáři následkom mylného výkladu obežníku č. 99/35 pána krajiniského prezidenta verejným notárom tutam vracajú predvolania, vyslané im v pozostalostných záležitostiach k doručeniu, načo som všetkým notárom mojho okresu nasledovný prípis poslal, ktorý tu pre pánov kolegov v úplnom znení sdeliť — myslím — nebude zbytočné.

»Pane Notáre!

V Krajiniskom vestníku pre Slovensko číslo 6. zo dňa 20. februára 1935 sdelený bol Vám obežník číslo 99. pána krajiniského prezidenta, ktorý Vy, Pane Notáre, tak interpretujete, že vo všetkých prípadoch, kde Vás verejní notári čo súdny komisári o doručenie stránkam predvolaní v pozostalostných záležitostiach požiadajú, oprávnený, ba povinný Ste («upravujú sa»), tieto zásielky notárom tým vraciať, že treba zásielku poslať poštou, to jest priamo na stránku samú. Každé právne pravidlo — i tento obežník — ale treba — a možno správne interpretovať len porovnaním, v súade inými, tiež na túto látku vzťahujúcimi sa komplementárnymi, doplňujúcimi zákonnými pravidlami, lebo len tak môžeme na pravú vôľu zákonodarcovu správne uzatvárať a k správnym záverom dospieť.

V tomto konkrétnom prípade celý komplex súvisiacich právnych predpisov vyzerá tak, ako nasleduje a logickým výkladom naskytuje sa nám nasledovný obraz:

1. § 37 z čl. VII 1886 (novela k verejnonotárskemu poriadku z čl. XXXV 1874): V záležitostiach, v ktorých verejný notár zakročí čo súdny komisár, doručenie jeho predvolaní má sa diať cestou obecného predstavenstva.

2. § 100 nar. min. pravosúdia č. 43194/95 zo dňa 11. X. 1895 (prevádzacie nariadenie k zákonu XVI. 1894 o pozostalostnom postupe): Dožiadaniam ver. notárov v pozostalostných záležitostiach administratívne úrady vždy presne a možnou rýchlosťou majú vyhovieť.

3. § 19 zákona č. 100/31 Sb. z. a n. (zákon o súdnom řízení nespornom): Do vlastných rúk účastníka, lebo zmocnenca budíj doručené vybavenie len, nariaduje-li to zákon, doručujú-li sa prvopisy dôležitých listín, alebo nariadi-li to súd (= súdny komisár) z dôležitých dôvodov.

4. Pretože vyvinula bola sa taká prax, že súdy doručily boly k vlastným rukám účastníkov i v takých prípadoch, kde to zákon nepripustil, vydaný bol ministerstvom spravodlnosti informatívny výnos č. 54.774/26 zo dňa 22. I. 1927 (Vestník min. spravodlnosti č. 2/1927), podľa ktorého súdy upozornené boly, že prípustné je doručovať k vlastným rukám len v prípadoch z zákonom predpísaných; také prípady sú (medzi inými) na Slovensku a Podkarpatskej Rusi: vo veciach pozostalostných doručenia predvolaní uvedených v §§ 62, 63, 65 z čl. XVI 1894 (o pozostalostnom postupe), to jest len v tých prípadoch, kde neprevzatie predvolaní má v zápatí pre účastníka zvláštnu právnu újmu (tak sa považuje na prípad nedostavenia sa, že z pozostalosti nenárokujú a t. d.).

5. § 2 vládneho nariadenia č. 2/1927 Sb. zák. a nar.:

Súdne vybavenia, ktoré podľa zákona sa majú doručiť do vlastných rúk adresáta sa podávajú doporučené so zpiatočným listkom.

§ 3 toho istého nariadenia: Vybavenia, ktoré netreba (správnejšie: neslobodne!) doručovať k vlastným rukám sa zasielajú jako obyčajné dopisy bez zpiatočného listku.

6. § 2 sdelenia č. 68/1934 min. spravodlnosti (Vestník č. 10/1934): Verejní notári ako súdny komisári (odchylné od súdov, ktoré môžu používať obálky so zpiatočnými listkami v každom prípade): »obálek se zpátečními listky s meji používatí pouze pro vyzizení podávaná doporučené« (táto veta otisknutá i v obežníku č. 99 Krajiniského vestníka).

Záver:

Ponevadž verejní notári smú obálky so zpiatočnými listkami použiť len pri podaniach doporučených, doporučenými listkami ale smú predvolať len pri predvolaniach

k vlastným rukám, tieto prípady predvolaní k vlastným rukám určené sú zákonom (62, 63, 65 §§ z čl. XVI 1894), verejní notári čo súdny komisári na Slovensku a Podkarp. Rusi v prípadoch obyčajných (nie k vlastným rukám, pri predvolaniach, vyslaných bez sankcie, bez poukazu na prípadnú stratu práv a t. d.) i naďalej povinní sú ich predvolania doručiť dať doterajším spôsobom t. j. na Slovensku a Podkarp. Rusi: obecným predstavenstvom a to, kým platnosť §u 37, z čl. VII. 1886 zrušená nebude.

Samozrejme doručenie k vlastným rukám doporučeným dopisom návratkovým poštou sa môže stať len »v miestnom (i rozšíreném) doručovacom okrese poštovního úřadu, v okrese prešpolního listonoše a v doručovacom obvode poštoven, které poštovní ředitelství k tomu zmocnilo« (§ 1 sdelenia č. 84/1928 Vestník minist. spravodlnosti č. 9/1928), do iných — nie takých — miest (osady a t. d.) i naďalej tiež len cestou obecného predstavenstva. Dr. Artur Sterner v. r., verejný notár, čo súdny komisár.

Dr. Artur Sterner,
verejný notár, Kremnica.

Z E D N E

Seniőr českých notářů, p. Dr. Jakub Ptáčník, zřekl se v dubnu t. r. úřadu notárského. Pan Dr. Ptáčník narodil se dne 29. ledna 1849 v Radonicích u Domažlic. Práva vystudoval na universitě ve Vídni, kdež též promoval a konal přípravnou praxi notárskou. Ve 33 letech byl jmenován notářem v Hostouni (7. ledna 1882), odtud pak přeložen 4. ledna 1902 do duchovního i hospodářského centra svého rodného kraje — Domažlic, kdež žije posud. Notářem byl tedy účtyhodnou dobu 53 roky, a po celý tento čas zastával svůj úřad vzorně jako opravdový, osvědčený a milovaný rádece a důvěrník všeho občanstva, vynikající se láskou ke svému povolání a nejvyšší přesností i svědomitostí u jeho vykonávání. Stav notárský přeje upřímně svému staršímu, aby po tak vynikajícím životním díle užil dlouho ve zdraví a spokojenosti zaslouženého odpočinku.

80 let notáře Antonína Sixta. Dne 10. června t. r. dožil se významného životního výročí 80ti let novobydžovský notář Antonín Sixt. Narodil se v Českých Budčovicích, gymnasium vystudoval v Jindřichově Hradci, kde jeho otec byl tajemníkem u hejtmanství, pak vykonal právnická studia na pražské universitě, v roce 1880 nastoupil jako koncipient u notáře Františka Fáčka v Jindřichově Hradci, známého staročeského poslance na sněmu zemském, dalším jeho koncipientským místem byla Třeboň, v roce 1891 jmenován byl notářem v Nechanicích po nezapomenutelném Dru Josefu Štolbovi, od roku 1910 působí v Novém Bydžově. To je stručný nástin života jubilantova, avšak těchto několik suchých slov a stručných dat skrývá v sobě řetěz událostí dobrých i méně šťastných, v nich obsaženy jsou ideály a touhy mládí, tvrdá a svědomitá práce zralého věku a vyrovaný mír pokojného stáří.

Co všechno přešlo za ta dlouhá léta přes jeho hlavu! Jako chlapec rostl v horké půdě českého jihu, ovládaného tehdy němečtími, viděl ty první nesmělé, ale statečné pokusy rodičlo se českého uvědomění, v němž ještě více zocelil se u svého prvního šéfa Františka Fáčka, vzácného a nesmlouvavého vlastence a bojovníka za česká práva. Činně se tehdy zúčastnil těch bojů, ať to bylo v notárské komoře, ve volebních zápasech, nebo v různých vlasteneckých spolcích. Tomuto čistému ideálu zůstal věren až podnes a neupustí od něho nikdy. Jinak jeho život vyplněn byl jen a jen prací a starostí o rodinu. Práce byla a jest mu radostí, nikoli břemenem, ve svém povolání neviděl nikdy jen prostředek k vydělávání, nýbrž poslání pomáhati a raditi svým spoluobčanům, tedy to, čemu sám říká »officium boni viri«. Proto byla a jest jeho kancelář s oblibou a důvěrou vyhledávána.

Ve svém posledním působití v Novém Bydžově byl v různých směrech významným činitelem, ať jako předseda místní organizace čl. národní demokracie, nebo jako předseda ředitelství Novobydžovské spořitelny, předseda Div. jednoty Jirásek, předseda pořadatelstva Merendy, této staroslavné a dnes po celém světě známé studentské slavnosti, datující svůj vznik již z dob Marie Terezie a v roce 1921 po 25leté přestávce znovu oživené a jako člen četných korporací národních a kulturních. Ve všech těchto funkcích významně a hodnotně se uplatňoval k prospěchu obecnému.